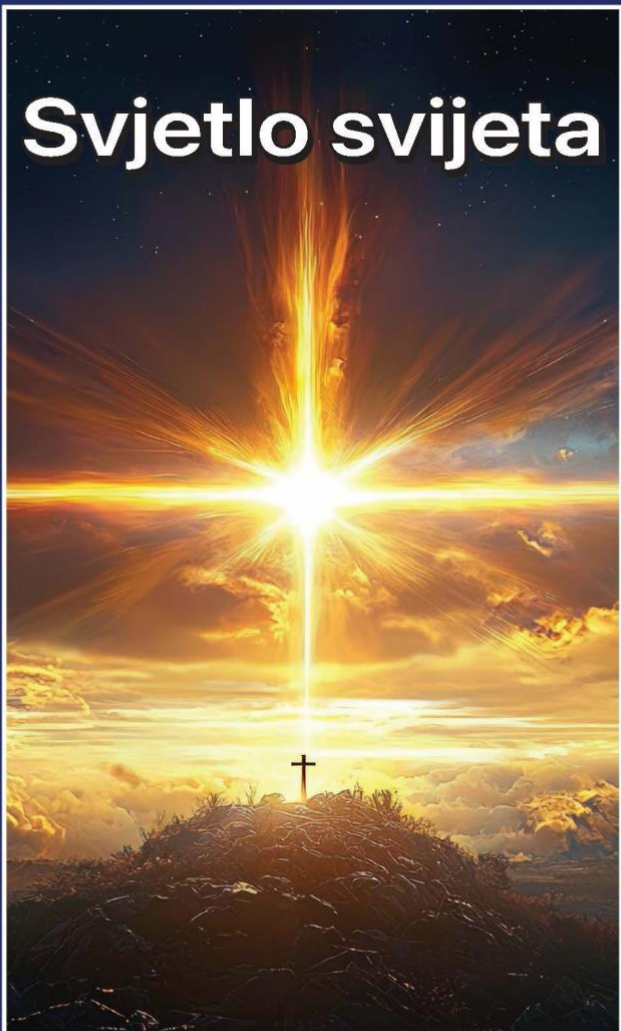

Svjetlo svijeta

Svjetlo svijeta

*„Neka tako svijetli vaše svjetlo pred ljudima da vide
vaša dobra djela i slave vašeg Oca koji je na
nebesima.” Matej 5,16*

U Bibliji se tama koristi kao simbol odvojenosti od Boga te nedostatka spoznaje o njemu i njegovim namjerama s čovječanstvom. „Bog je svjetlo i u njemu nema nikakve tame”, napisao je apostol Ivan (1. Ivanova 1:5). Za one koji poznaju Boga onako kako se on otkriva u svojoj Riječi i koji nastoje vršiti njegovu volju, u Svetom pismu se kaže da hodaju „u svjetlu”. Za sve ostale kaže se da hodaju „u tami” (1. Ivanova 1:6, 7).

Ta se simbolična tama nadvila nad čovječanstvo zbog grijeha, pri čemu su naši praroditelji bili prvi grešnici. Odlučili su prekršiti Božji zakon te su time navukli smrt na sebe i na sve svoje potomstvo. Pavao je napisao: „Neposluhom jednog čovjeka mnogi [to jest cijeli ljudski rod] postali su grešnici” (Rimljanima 5:19). To znači da „tama” prekriva zemlju još od vremena Edena. Prorok David to čak uspoređuje s noći, pišući: „Plač može potrajati jednu noć”, a zatim dodaje ohrabrujuće obećanje: „Ujutro dolazi radost” (Psalam 30:5).

Tijekom te duge i turobne noći, dok su ljudi većim dijelom živjeli bez Boga i bez nade, on je na zemlji imao svoje svjedoke koji su — bilo Božjim djelovanjem na njih ili vlastitim vjernim svjedočanstvom o njemu — svijetlili poput svjetla na tamnom mjestu. Ti svjedoci

nikada nisu uvjerali velik broj ljudi u istinu o Bogu, no često su služili kao vodiči onima koji su iskreno tražili Boga, želeći ga pronaći i služiti mu (Djela apostolska 17:27).

Vratimo li se u vrijeme Potopa, vidimo da je Noa tada bio svjedok Svemogućeg Boga, Stvoritelja. Apostol Petar nam otkriva da je Noa bio „propovjednik pravednosti” (2. Petrova 2:5). Nije preobrazio svijet svoga vremena, ali je u tom svijetu bio svjetlo jer je svjedočio o Bogu i Božjem naumu u vezi s nadolazećim potopom. Noino zauzimanje za Boga i pravednost potvrđeno je dolaskom Potopa.

Tijekom svih onih stoljeća prije prvog dolaska Isusova, Bog je na čudesan način očitovao svoju moć očuvanja u životima svojih svjedoka, što je pridonosilo djelotvornosti njihova svjedočanstva. Po proroku Izaiji Gospodin je obećao: „Nikakvo oružje skovano protiv tebe neće uspjeti”, a to se doslovno obistinilo za sve njegove vjerne svjedoke u tim drevnim vremenima (Izaija 54,17).

Josipovi neprijatelji prodali su ga u ropstvo u Egipat, no zahvaljujući čudesnoj Božjoj providnosti, on je postao egipatskim vladarom i spasiteljem svoga naroda. Kako je to divno očitovalo moć i slavu Josipova Boga! Nema zapisa da je Josip ikada održao dugu propovijed o Bogu. Njegov život vjere i povremena „riječ u pravo vrijeme”, kojom je očitovao svoju vjeru, govorili su rječitije od bilo kakva izlaganja, osobito stoga što je Bog javno potvrdio njegovu vjeru i nagradio njegovu vjernost.

Kasnije, kada je u Egiptu na vlast došao faraon koji nije poznao Josipa, Izraelci – koji su tada živjeli u toj zemlji i znatno se namnožili – pretvoreni su u robove. Božjom providnošću podignut je Mojsije da ih izbavi. Božje ime i slava bili su u pitanju dok su Mojsije i Aron izlazili pred faraona tražeći oslobođenje Izraelaca.

Sam Mojsije nije imao moć ostvariti Gospodnji naum za svoj narod, ali je vjerno stajao na Gospodnjoj strani te u Gospodnje ime zahtijevao izbavljenje za Izraelce. Ishod nam je poznat. Egipćane su pogađale pošast za pošasti, a naposljetku i smrt prvorodenaca. Tada je kralj zatražio da hebrejska djeca napuste zemlju, što su oni i učinili.

Međutim, faraon se predomislio i poslao svoju vojsku da ponovno zarobi Izraelce. Gospodin je ponovno intervenirao otvorivši prolaz kroz Crveno more za svoj narod i dopustivši da se vode sruče na egipatsku vojsku dok je pokušavala krenuti za njima. Tada se začula ona veličanstvena pjesma izbavljenja: „Pjevat ću Gospodinu, jer se slavno proslavio: konja i jahača bacio je u more. Gospodin je snaga moja i pjesma moja; on mi je postao spasenje.” Izlazak 15, 1-2

To veličanstveno svjedočanstvo o Božjoj sposobnosti da se bori za svoj narod i izbavi ga nije dovoljno snažno dojmilo Izraelce da bi u njega potpuno povjerovali, krenuli naprijed i zaposjeli Obećanu zemlju. Odbacili su izvještaj dvojice vjernih uhoda, Kaleba i Jošue, te se usprotivili pokušaju istjerivanja Kanaanaca iz zemlje. Zbog toga im je Bog dopustio da četrdeset godina lutaju pustinjom.

Ipak, čudesno se brinuo za njih. Opskrbljivao ih je manom s neba, a voda je izvirala iz stijene kako bi ih okrijepila. Osigurao im je Šator sastanka kao središte štovanja. Tijekom cijelog tog vremena, kako je Mojsije podsjetio Izraelce: „Odjeća se na vama nije iznosila niti su vam noge otekale u tih četrdeset godina” (Ponovljeni zakon 8,4). Mojsije je znao da se Gospodin brinuo za svoj narod tijekom putovanja pustinjom, no bojao se da to ne zaborave pa ih je podsjetio da ih je Bog „vodio kroz veliku i strašnu pustinju, zemlju žednu i bezvodnu, punu otrovnih zmija i škorpiona. Izveo vam je vodu iz tvrde stijene” (Ponovljeni zakon 8,15).

Gospodin je bio taj koji je činio ta djela za Izrael; tako su, kroz njegovo postupanje s njima i unatoč vlastitom nedostatku vjere, služili kao njegovi svjedoci. To je vrijedilo i kasnije, kada im je pod Jošuinim vodstvom – i još jednim čudom – omogućio prijelaz preko rijeke Jordan i zaposjedanje Obećane zemlje.

Zidine koje se ruše

Odmah po ulasku u Kanaan, Izraelci su se našli pred utvrđenim gradom Jerihonom, okruženim zidinama. Nije bilo moguće napredovati u zaposjedanju zemlje sve dok taj grad ne bude osvojen, no oni to nisu mogli učiniti oslanjajući se na vlastitu mudrost i snagu. Tada, dok je „Jošua bio blizu Jerihona, podigao je pogled i ugledao čovjeka kako stoji pred njim s isukanim mačem u ruci. Jošua mu je prišao i upitao: 'Jesi li ti na našoj strani ili na strani naših neprijatelja?'" Jošua 5, 13–15

Čovjek s isukanim mačem predstavio se kao „zapovjednik vojske Gospodnje” — Gospodinovih anđeoskih četa. Kao Gospodinov glasnik, taj je „čovjek” izložio Jošui strategiju koju je trebalo primijeniti pri osvajanju Jerihona. Jošua je slijedio te upute i gradske su se zidine srušile pred njima. „Gospodin bijaše s Jošuom, i glas se o njemu pronio po svoj zemlji.” Jošua 6, 27

Još jedna izvanredna pobjeda kojom se proslavio Gospodin bila je ona u kojoj je Gideon s malom skupinom od tristo ljudi porazio Midjance. I u tom je slučaju pobjedu izvojevao Gospodin. Kad su Gideonovi ljudi — njih tristo — postupajući prema uputama svog vođe, razbili glinene posude, pustivši svjetlost svojih baklji da zasja u tami, te zatrubili u trublje i povikali: „Mač Gospodnji i Gideonov!”, „Gospodin je okrenuo mač svakoga čovjeka protiv njegova druga u cijeloj vojsci [Midjanaca], te je vojska pobjegla.” Suci 7, 20–22

Jehova je Bog

Bog je svoju slavu na vrlo upečatljiv način očitovao i preko proroka Ilije. Pod utjecajem Jezabele, žene kralja Ahaba, Izrael je bio naveden na idolopokloničko štovanje Baala. Po Gospodinovoj uputi, Ilija je na gori Karmelu organizirao kušnju kako bi se pokazalo je li Jehova ili Baal pravi i živi Bog. Dogovoreno je da će pravi Bog biti onaj koji učini da s neba siđe vatra i proguta žrtvu prinesenu njemu.

Toga se dana na gori Karmelu i oko nje okupilo silno mnoštvo. Ilija je inzistirao na tome da Baalovi svećenici

prvi izvedu svoj dokaz; oni su to i učinili, no nisu postigli nikakav rezultat. Cijeli su dan vapili i dozivali Baala, ali on se nije odazivao. Ilija im se podrugljivo obraćao riječima: „Vičite glasnije! Ta on je bog! Možda je duboko zamišljen, ili zauzet, ili na putu. Možda spava pa ga treba probuditi.” 1. Kraljevima 18, 27

Baalovi svećenici nastavili su s bolnim vapajima svom bogu sve do vremena „večernje žrtve”. Tada je Ilija pozvao narod da priđe i promatra pokus koji će izvesti. Pripremio je žrtvenik i na nj stavio žrtvu. Zatim je, kako bi dokazao da nema nikakve prijevare, iskopao jarak oko žrtvenika i napunio ga vodom, natopivši pritom vodom i žrtvenik i žrtvu. Tada se Ilija pomolio:

„Gospodine, Bože Abrahamov, Izakov i Izraelov, neka se danas sazna da si ti Bog u Izraelu i da sam ja tvoj sluga te da sam sve to učinio po tvojoj zapovijedi. Usliši me, Gospodine, usliši me, da ovaj narod spozna da si ti, Gospodine, Bog i da ti ponovno obraćaš njihova srca.” (1. Kraljevima 18,36-37)

Kao odgovor na tu snažnu molitvu, kojom se tražilo da Bog proslavi svoje ime pred svojim narodom, sišla je vatra i progutala žrtvu paljenicu, drva, kamenje i prašinu te isušila vodu iz jarka. Kad je sav narod to vidio, pao je ničice i povikao: „Gospodin je Bog! Gospodin je Bog!” (1. Kraljevima 18,38-39)

Uništenje asirske vojske

Za vrijeme vladavine kralja Ezekije, asirski kralj Sanherib zahtijevao je u svom osvajačkom pohodu da mu se Jeruzalem preda. Poslao je glasnika Ezekiji

tražeći predaju, no taj zahtjev nije bio prihvaćen. Glasnik je ponovno poslan sa sljedećom porukom:

„Ne daj da te zavara bog u kojeg se uzdaš kad kaže: 'Jeruzalem neće biti predan u ruke asirskog kralja.' Zasigurno si čuo što su asirski kraljevi učinili svim zemljama, potpuno ih uništivši. A zar ćeš ti biti izbavljen? Jesu li ih izbavili bogovi naroda koje su uništili moji prethodnici – bogovi Gozana, Harana, Resefa i naroda iz Edena koji je bio u Tel Asaru? Gdje je kralj Hamata ili kralj Arpada? Gdje su kraljevi Laira, Sefarvaima, Hene i Ive?” 2. Kraljevima 19,10–13

Bio je to izravan izazov sposobnosti izraelskoga Boga da osujeti Sanheribov naum o osvajanju i porobljavanju Jeruzalema. Po savjetu proroka Izaije, kralj Ezekija usrdno se pomolio Bogu riječima:

„Gospodine, Bože Izraelov, koji stoluješ nad kerubima, ti si jedini Bog nad svim kraljevstvima zemlje... Gospodine, poslušaj riječi koje je Sanherib poslao da izrugava živoga Boga. Istina je, Gospodine, da su asirski kraljevi opustošili te narode i njihove zemlje. Bacili su njihove bogove u vatru i uništili ih, jer to nisu bili bogovi, već samo drvo i kamen, djelo ljudskih ruku. Sada nas, Gospodine, Bože naš, izbavi iz njegove ruke, kako bi sva kraljevstva zemlje spoznala da si ti, Gospodine, jedini Bog.” 2. Kraljevima 19,15–19

Gospodin je na tu molitvu odgovorio posredstvom proroka Izaije, uvjerivši proroka i kralja da će doista obraniti Jeruzalem: „radi sebe i radi svoga sluge Davida.” Dalje čitamo: „Te noći izađe anđeo Gospodnji i pobi u asirskom taboru sto osamdeset i pet tisuća

ljudi; kad su ujutro ustali, gle, svi su bili mrtvi. Tako je asirski kralj Sanherib otišao. Vratio se u Ninivu i ondje ostao.” (2. Kraljevima 19,20.34-36)

Božja slava u Babilonu

Budući da mu njegov izabrani narod nije bio vjeran, Gospodin je dopustio da budu odvedeni u babilonsko sužanjstvo. Među njima je, međutim, bilo nekoliko vjernih pojedinaca koje je On koristio kao svoje svjedoke tijekom razdoblja njihova zatočeništva. Među njima su se isticali Daniel i njegova tri mlada prijatelja: Hananija, Mišael i Azarija. „Zapovjednik dvorjanika”, pod čijom su vlašću isprva služili, promijenio im je imena u Baltazar, Šadrak, Mešak i Abed-Nego. (Daniel 1,6.7)

Daniel se prvi put istaknuo pred kraljem kada je, uz Gospodinovu pomoć, uspio prizvati u sjećanje Nabukodonozorov san i protumačiti njegovo značenje, nakon što su „magi, astrolozi, vračevi i Kaldejci” u tome podbacili. To je bilo iznimno snažno svjedočanstvo za Boga, koje je navelo kralja da prizna Danielu: „Doista, vaš je Bog Bog nad bogovima i Gospodar kraljeva, onaj koji otkriva tajne, jer si ti uspio otkriti ovu tajnu.” (Daniel 2,47)

Daniel je tada postavljen za vladara nad cijelom babilonskom pokrajinom, “i za glavnog namjesnika nad svim babilonskim mudracima”. Daniel se pak sjetio svoja tri mlada prijatelja i zatražio da mu oni budu imenovani za pomoćnike. Ovaj zahtjev je odobren.

Međutim, Nabukodonozor je ubrzo zaboravio što je priznao u vezi s Danielovim Bogom kao "Bog nad bogovima i Gospodar nad kraljevima". Želio je da bude priznat kao vrhovni vladar i da se njegovi bogovi obožavaju u kraljevstvu. Dao je podići veliku sliku koja je simbolizirala njegov autoritet kao civilnog vladara i njegovo pravo da zahtijeva da ljudi obožavaju njegove bogove. Zapovjedio je da se svi službenici kraljevstva, na dati znak, poklone i obožavaju ovu sliku. Oni koji su odbili poslušati trebali su biti bačeni u užarenu peć. Očigledno je Daniel, jer je "sjedio na vratima kraljevim", bio izuzet od ove zapovijedi.

Njegova tri prijatelja, međutim, nisu. Neprijatelji, ljubomorni na položaj na koji su ovi Hebreji bili postavljeni, izvijestili su da nisu poslušali kraljevu zapovijed da padnu ničice pred njegovim zlatnim kipom. U bijesu, Nebukadnezar je pozvao trojicu Hebreja ispred sebe, tražeći da zna je li izvještaj istinit. Uvjeravali su ga da jest. Zatim je pokazao svoju spremnost da im da još jednu priliku, ali je jasno dao do znanja da će, ako se i dalje budu oglušili o njegov ukaz, sigurno biti bačeni u užarenu peć. Tada Šadrah, Mešak i Abed Nego odgovoriše kralju govoreći:

"Kralju Nabukodonozore, ne trebamo se braniti pred tobom u ovoj stvari. Ako budemo bačeni u užarenu peć, Bog kojem služimo može nas izbaviti iz nje, i on će nas izbaviti iz ruke Vašeg Veličanstva. Ali čak i ako to ne učini, želimo da znate, Vaše Veličanstvo, da nećemo služiti vašim bogovima niti se klanjati zlatnom kipu koji ste podigli." Daniel 3:16-18

Svi se sjećamo ishoda. Trojica Hebreja bačena su u užarenu peć u kojoj je vatra gorjela tako bjesomučno da su kraljeve sluge koje su ih bacile u nju udahnule plamen i umrle. Međutim, trojica Hebreja bila su zaštićena božanskom moći.

Tada je kralj, vjerojatno pomalo nesiguran je li postupio mudro ili ne, nakon što se plamen donekle stišao, zavirio u užarenu peć i otkrio ne samo da su trojica Hebreja živa, već je s njima bila i četvrta osoba, "kao Sin Božji." (Danijel 3:25). Samo su užad koja su ih vezivala bila spaljena, i zbog toga ih je kralj vidio kako hodaju u vatri. Zatim ih je pozvao iz plamena i rekao:

"Blagoslovljen neka je Bog Šadracha, Mešaka i Abednega, koji je poslao svog anđela i izbavio svoje sluge koji su se uzdali u njega, i promijenili kraljevu riječ, i predali svoja tijela, da ne mogu služiti niti se klanjati nijednom bogu, osim svom vlastitom Bogu. Stoga izdajem dekret, da svaki narod, nacija i jezik, koji govore bilo što protiv Boga Šadracha, Mešaka i Abednega će biti sasječen na komade, a njihove će kuće biti pretvorene u bunjište: jer nema drugog Boga koji bi mogao izbaviti nakon ovoga." Danijel 3:28,29

Mogli bismo se nastaviti prisjećati ovih uzbudljivih događaja u kojima se Gospodin proslavio u očima, ne samo Izraela, nego često i okolnih naroda, divnim načinom na koji se borio za svoj narod i izbavio svoje vjerne sluge. Oni su bili svjedoci Svemogućeg Boga, ne toliko zato što su ljudima objašnjavali njegove veličanstvene osobine, već zato što im je očitovao

svoju naklonost zbog njihove nepokolebljive vjernosti njemu.

“Vi ste moji svjedoci”

Sam Bog vrlo jasno i lijepo sažima to gledište riječima:

„Ovako govori Gospodin koji te stvorio, Jakove, i koji te oblikovao, Izraele: 'Ne boj se, jer sam te otkupio; pozvao sam te imenom tvojim, ti si moj. Kad budeš prolazio kroz vode [poput prelaska preko Crvenog mora], bit ću s tobom; i kroz rijeke [poput prelaska Jordana], neće te potopiti; kad budeš hodao kroz vatru, nećeš izgorjeti, niti će te plamen zahvatiti. Jer ja sam Gospodin, Bog tvoj, Svetac Izraelov, Spasitelj tvoj; dao sam Egipat kao otkupninu za tebe, Etiopiju i Sebu umjesto tebe.'” „Ja, ja sam Gospodin, i osim mene nema Spasitelja. Ja sam navijestio, spasio i objavio – kad među vama nije bilo tuđeg boga; stoga ste vi moji svjedoci – govori Gospodin – da sam ja Bog.” (Izaija 43, 1–3. 11. 12)

U stihovima koji se nalaze između navedenih u tom otkrivajućem poglavlju, Gospodin ukazuje na to da će njegovo buduće postupanje s njegovim narodom Izraelom također svjedočiti o njegovoj slavi. Stihovi 6. i 7. glase: „Reći ću sjeveru: 'Predaj!', a jugu: 'Ne zadržavaj!', dovedi moje sinove izdaleka i moje kćeri s krajeva zemlje; svakoga tko se zove mojim imenom, jer sam ga stvorio za svoju slavu, oblikovao ga i načinio.”

To se očito odnosi na ponovno okupljanje raspršenog Izraela, kakvo se ostvaruje u sadašnjem vremenu.

Mnoga proročanstva pokazuju da će se to dogoditi na kraju sadašnjeg doba. Navest ćemo jedan od tih odlomaka kao potvrdu:

„Evo, dolaze dani – govori Gospodin – kad se više neće govoriti: 'Tako živ bio Gospodin koji je izveo sinove Izraelove iz zemlje egipatske', nego: 'Tako živ bio Gospodin koji je izveo sinove Izraelove iz zemlje sjeverne i iz svih zemalja u koje ih je bio raspršio!' I vratit ću ih u zemlju njihovu koju sam dao ocima njihovim. Evo, poslat ću mnoge ribare – govori Gospodin – i oni će ih loviti; a nakon toga poslat ću mnoge lovce i oni će ih loviti.” (Jeremija 16, 14–16)

Činjenica da su se tijekom prošlog stoljeća mnogi od Abrahamova tjelesnog potomstva vratili u Obećanu zemlju u nevjeri – potaknuti ne ljubavlju prema Bogu, već željom za nacionalnom suverenosti – ne pobija početak ispunjenja tih divnih proročanstava. Valja napomenuti da se taj izlazak iz naroda uspoređuje s njihovim izlaskom iz Egipta. U ono je vrijeme motiv bio bijeg iz ropstva, a upravo su zbog nedostatka vjere i pobune protiv svoga Boga morali četrdeset godina lutati pustinjom.

Da trebamo očekivati njihovo ponovno okupljanje u stanju nevjere, jasno pokazuje proročanstvo iz Ezekijela 20, 33–37, koje glasi:

„Tako ja živ bio – govori Gospodin Bog – doista ću vladati nad vama snažnom rukom, ispruženom mišicom i izljevom gnjeva! Izvest ću vas iz naroda i sabrati vas iz zemalja u koje ste bili raspršeni – snažnom rukom, ispruženom mišicom i izljevom

gnjeva. Odvest ću vas u pustinju naroda i ondje ću se s vama parničiti licem u lice... Provest ću vas ispod štapa i uvesti vas u vezu Saveza."

U tom se proročanstvu o povratku Izraela u njegovu zemlju i ponovnoj uspostavi kao naroda ističe nekoliko važnih činjenica. Jedna od njih jest ta da Bog vlada nad njima u svom „gnjevu” kako bi to ostvario. Takav izričaj ne opisuje dobrovoljan povratak naroda potaknutog ljubavlju prema svom Bogu. Oni se najprije dovode u „pustinju naroda”. Taj izraz ukazuje na to da će se povratnici neko vrijeme nalaziti u istom stanju zbunjenosti i nevjere kao i svijet oko njih. Bog s njima raspravlja „licem u lice”. Ne bi morao s njima raspravljati da su svim srcem uz njega i da su prihvatili Isusa kao svog Otkupitelja.

Nakon što prođu pod Božjim „štapom” kazne, naposljetku bivaju uvedeni u „vezu Saveza”. To pokazuje da se u trenutku povratka u svoju zemlju oni još ne nalaze u savezu sa svojim Bogom. Jeremija 31,31–34 govori nam da dolazi vrijeme kada će Gospodin sklopiti „novi savez s domom Izraelovim i s domom Judinim”. Ipak, to se neće dogoditi sve dok ne prođu „pod štapom” stege te dok im se oči ne otvore kako bi ugledali slavu Gospodnju.

Ezekielovo proročanstvo, u 38. i 39. poglavlju, pruža nam naznaku o tome kada će se to dogoditi. Očito je da će Izrael kao narod postati još čvršće utemeljen i napredniji nego što je danas – i to u tolikoj mjeri da će privući agresorske horde sa sjevera i iz drugih krajeva da pokrenu napad na njega. Upravo će u tom napadu

Bog ponovno ratovati za svoj narod, kao što je to činio u davna vremena.

Proročanstvo navodi da Bog intervenira protiv vođe izraelskih neprijatelja „pošasti i krvlju; i pustit ću da na njega, na njegove čete i na mnoge narode koji su s njim padne silna kiša, krupna tuča, oganj i sumpor.” (Ezekiel 38,22)

Ishod toga bit će otvaranje očiju narodima kako bi spoznali Božju slavu. Štoviše, Ezekiel 39,7 objavljuje: „Tako ću obznaniti svoje sveto ime usred svoga naroda Izraela; i neću više dopustiti da se moje sveto ime onečišćuje; i narodi će spoznati da sam ja Gospodin, Svetac Izraelov.”

Dakle, kao što je Bog proslavio svoje ime čudesnim načinom na koji je u prošlosti postupao s Izraelom, tako će biti i u budućnosti. Na taj će način oni i dalje biti njegovi svjedoci – ne zato što revno objavljuju vrline njegova karaktera, već zato što će ih on, kao i u prošlosti, štiti, izbavljati i opraštati im grijese. U tom smislu Gospodin nadalje poručuje Izraelu:

„Nisi mi kupio mirisni trst, niti si me obasuo pretilinom svojih žrtava. Naprotiv, opteretio si me svojim grijesima i umorio me svojim prijestupima. Ja, ja sam onaj koji briše tvoje grijese – radi samoga sebe – i ne spominje se više tvojih grijeha.” Izaija 43,24.25

Apostol Pavao razrađuje tu misao kada, predviđajući povratak Izraela u savez s Bogom nakon što „uđe punina pogana”, kaže: „I tako će se sav Izrael spasiti. Kao što je pisano: 'Doći će iz Siona Otkupitelj; uklonit će bezbožnost od Jakova. I to je moj savez s njima kad

uklonim njihove grijehe.' Što se tiče evanđelja, oni su neprijatelji radi vas; no što se tiče izabranja, ljubljani su radi otaca, jer su Božji darovi i njegov poziv neopozivi. Baš kao što ste vi, koji ste nekoć bili neposlušni Bogu, sada primili milosrđe zbog njihove neposlušnosti, tako su i oni sada postali neposlušni kako bi i oni sada primili milosrđe zahvaljujući Božjem milosrđu prema vama. Jer Bog je sve zatvorio u neposlušnost kako bi se svima njima smilovao. O, kako li je veliko Božje bogatstvo, mudrost i znanje! Kako je nemoguće razumjeti njegove odluke i njegove putove!" Rimljanima 11,26-33

Nakon mnogo stoljeća strpljivog čekanja, tijekom kojih je Gospodin kažnjavao Izrael u njihovu progonstvu među narodima, on će ih vratiti k sebi i sklopiti s njima savez. Pavao nas izvještava da će to značiti i „život iz mrtvih". Gospodin će se ponovno poslužiti cijelim Izraelom – živima i mrtvima – kako bi objavio svoju slavu njima i svim narodima. Oni će ponovno biti njegovi svjedoci, iako su, kako Gospodin objašnjava, jedan od njihovih doprinosa tom cilju bili njihovi grijesi, koji su iziskivali očitovanje njegova milosrđa i ljubavi.

Isusovi svjedoci

Tijekom doba evanđelja, svjetlo Božje slave očitovalo se na sasvim drukčiji način. Kad je Isus rekao: „Vi ste svjetlo svijeta", obraćao se svojim učenicima (Matej 5,14). Razdoblje u kojem je Bog čudesno očitovao svoju ruku štiteći i blagoslivljajući svoj izabrani narod te kažnjavajući njegove neprijatelje, naglo se bližilo kraju. Za nekoliko kratkih godina Božji je narod onog

vremena trebao čuti one sudbonosne riječi: „Evo, vaša kuća ostaje pusta.” (Matej 23,38). Tada je Božje svjetlo trebalo zasjati kroz druge kanale i na drukčije načine.

U tom novom poretku Isus je bio Vođa, Zapovjednik i Prethodnik. Za sebe je rekao: „Ja sam svjetlo svijeta.” (Ivan 8,12). Isus je znao da neće osobno ostati na svijetu te da će Božje djelo, koje mu je bilo povjereno, nastaviti njegovi predstavnici – njegovi poslanici. U Otkrivenju 20,4 oni su opisani kao oni kojima su „odrubljene glave zbog svjedočanstva za Isusa i zbog riječi Božje”.

Taj izričaj opisuje mučeništvo, odnosno polaganje života u službi Isusu i riječi Božjoj. Tijekom evanđeoskog doba vjernost vodi u smrt, a hrabri nas obećanje: „Budi vjeran do smrti i dat ću ti vijenac života.” (Otkrivenje 2,10).

Na početku tog razdoblja, pa sve do kraja života apostola, činila su se čuda koja su očitovala Božju slavu. Isus je liječio bolesne i uskrisivao mrtve. Apostoli su činili isto, no oni su na kraju umrli, a promatračima nije pružen nikakav dokaz o božanskom upravljanju ili skrbi u njihovim životima u tom pogledu. Iako je Isus uskrsnuo od mrtvih, malo je tko osim učenika u to povjerovao. Duh Sveti izliven je na učenike koji su ga iščekivali na Pedesetnicu, no njihovi protivnici odbili su prihvatiti ono što su vidjeli i čuli kao dokaz Božjeg djelovanja u njihovim životima. Umjesto toga, optužili su učenike da su pijani.

Ubrzo nakon što su apostoli usnuli u smrt, prestala su sva čudesna očitovanja božanske zaštite i ljubavi, te su Gospodinovi sljedbenici tijekom cijelog razdoblja koje je uslijedilo bili pozvani hoditi isključivo vjerom. Oni su svjedočili za Isusa ne zato što se božanska naklonost čudesno očitovala prema njima, već zato što su vjerno naviještali „Kristovo evanđelje”, koje je, kako Pavao tvrdi, „sila Božja za spasenje” (Rimljanima 1,16).

Isus im je povjerio zadaću da budu njegovi svjedoci u cijelom svijetu propovijedajući evanđelje (Matej 28,19; Djela apostolska 1,8). U prošlim su se vremenima Gospodinovi sljedbenici nazivali njegovim svjedocima jer je Bog otkrivao svoju slavu kroz čudesan način na koji je postupao s njima. U evanđeoskom dobu oni koji svjedoče za Isusa čine to naviještajući veličanstven plan spasenja čovječanstva, koji je Isus poslan ostvariti na zemlji. Naviještajući to evanđelje, oni ne govore samo o silnom čudu Isusova uskrsnuća, već i o čudu uskrsnuća onih koji će živjeti i kraljevati s njim.

Nadalje, potpuna poruka evanđelja poziva na naviještanje onog velikog budućeg čuda koje će biti potrebno za uskrsnuće svih mrtvih te za obnovu onih koji su spremni i poslušni, kako bi postigli potpunu savršenost života kao ljudska bića na zemlji. Dok naviještaju činjenice o tim čudima, Isusovi svjedoci crpe snagu iz spoznaje o onome što se dogodilo u prošlosti. Znaju da je Bog koji je izbavio Izrael iz Egipta, koji ih je sigurno proveo kroz Crveno more i preko rijeke Jordan do pobjede u Kanaanu, koji je

poslao anđela i uništio asirsku vojsku u jednoj noći te koji je izbavio trojicu Hebreja iz užarene peći, itekako sposoban ispuniti sva svoja dobra obećanja koja se odnose na izbavljenje cijelog čovječanstva od grijeha i smrti.

Samo je nekolicina tih Isusovih svjedoka njega osobno vidjela, no oni vjeruju svjedočanstvu onih koji potvrđuju činjenicu da je uskrsnuo od mrtvih. Također vjeruju i naviještaju Pavlovo svjedočanstvo da je Isus, nakon uskrsnuća od mrtvih, bio uzvišen iznad anđela, poglavarstava i vlasti te iznad svakog imena koje se spominje, sjevši zdesna Veličanstvu na visinama (Efežanima 1,18–23). Prihvaćaju i propovijedaju i daljnje Pavlovo svjedočanstvo koje objavljuje da će se na kraju „prignuti svako koljeno... i svaki jezik priznati da je Isus Krist Gospodin, na slavu Boga Oca” (Filipljanima 2,9–11).

Ti Isusovi svjedoci rado zauzimaju to mjesto – mjesto njegovih poslanika u Božjem naumu – jer s radošću izvršavaju božansku zapovijed da iskazuju čast Sinu, baš kao što iskazuju čast Ocu. Doista, svjesni su da Ocu uopće ne mogu iskazati čast ako to ne čine posredstvom Sina (Ivan 5,23). Znaju da iskazivanje časti i štovanje uskrsnuloga i proslavljenoga Isusa, kao i služenje kao njegovi svjedoci, ne umanjuje Božju slavu, jer shvaćaju da je upravo Očeva sila uzvisila njegova Sina na taj visoki položaj, njemu zdesna.

Kao „svjedoci Isusovi i svjedoci riječi Božje”, oni kreću naprijed s pjesmom hvale na usnama – hvaleći Boga

zbog njegove ljubavi kojom je poslao Isusa da bude Otkupitelj i Spasitelj svijeta. Slave Božju božansku mudrost koja je osmislila tako pun ljubavi plan spasenja, kao i njegovu pravednost koja – iako nije mogla opravdati krivce – ipak je omogućila da se njihovi grijesi operu krvlju Otkupitelja. Oni slave Božju moć kojom se ostvaruje i jamči svako obilježje Njegova slavnog nauma.

Oni ne viču emocionalno: „Slava Gospodinu!”, već slave i časte Boga objavljujući Njegov naum pun ljubavi, koji je usredotočen na Krista Isusa, Otkupitelja. Raduju se što ih je Božji sveti duh ovlastio da budu Isusovi svjedoci. Raduju se što su ovlašteni tumačiti Božji naum u vezi s onima koji su pozvani da budu sunasljednici s Isusom u duhovnoj fazi Njegova kraljevstva, kao i naviještati slavu nadu u „obnovu” za cijelo čovječanstvo tijekom tisućgodišnje Kristove vladavine.

Svijet nije obraćen

Ovo slavno svjedočanstvo, koje su tijekom ovog razdoblja davali Isusovi svjedoci, nije obratilo svijet, niti će ga sada obratiti. Nije bilo Božji naum da to učini – Njegova je volja bila da glavni cilj tog djela svjedočenja bude pronalaženje i duhovni razvoj onih koji će se pridružiti toj posebnoj skupini i pokazati se dostojnima živjeti i kraljevati s Kristom.

Usput rečeno, i drugi su čuli tu poruku te su u određenoj mjeri primili blagoslov. Tako su se djelomično pripremili za blagoslove Kraljevstva koji će

doprijeti do svijeta tijekom Tisućgodišnjeg kraljevstva. Milijuni drugih također su čuli poruku, ali na nju nisu obraćali pozornost – no ona je ipak bila svjedočanstvo i njima. Isus je rekao: „Ova Radosna vijest o Kraljevstvu propovijedat će se po svem svijetu kao svjedočanstvo svim narodima, i tada će doći svršetak [razdoblja Radosne vijesti].” (Matej 24,14)

Isus je svoje pojedinačne svjedoke usporedio sa svijećama koje svijetle u tami. Znamo da svijeća ne baca svjetlost daleko u tamu. Korisna je samo onima koji su joj blizu. Slično tome, svjetlost Radosne vijesti, koja svijetli kroz Isusove svjedoke, putokaz je i velik blagoslov onima koji joj se – vjerom i predanošću – približe, kao i Gospodinu kojeg ona predstavlja, dok vanjski svijet vidi tek nejasan odsjaj.

Netko je rekao da je svjetlost Radosne vijesti, dok svijetli kroz Isusove svjedoke, poput svjetionika na rubu oceana – nije postavljen da osvjetli ocean, već da vodi pomorca. Tako istina nije prosvijetlila svijet tijekom razdoblja Radosne vijesti, iako je bila jedino svjetlo u svijetu. No, to je svjetlo bilo putokaz Gospodnjem narodu, omogućujući mu da pronađe „uski put” i njime kroči – put koji vodi u „slavu, čast i besmrtnost”. (Rimljanima 2,7)

„Poput sunca”

Putem Isusovih svjedoka u ovom razdoblju Radosna se vijest propovijeda sve dok ne dođe „svršetak” – svršetak tog razdoblja. Isusova prispodoba o pšenici i kukolju također govori o svršetku ovog doba. Isusovi svjedoci u toj se prispodobi nazivaju „sinovima

Kraljevstva”, a kada se djelo žetve potpuno dovrši, za te se „sinove Kraljevstva” kaže da će „zasjati poput sunca u Kraljevstvu svoga Oca” (Matej 13,38.43).

To sjajenje poput sunca odvijat će se u zajedništvu s Isusom, prorečenim „Suncem pravde” koje će se pojaviti s „iscjeljenjem na svojim krilima” kako bi prosvijetlilo i blagoslovilo cijeli ljudski rod (Malahija 4,2). Isusovi će svjedoci, kao proslavljena Crkva, zajedno postati dio tog „Sunca pravde” te će, zajedno s Isusom, učiniti da spoznaja o Božjoj slavi ispuni cijelu zemlju, „kao što vode prekrivaju more” (Izaija 11,9; 40,5).

Dakle, vidimo da je Isus, kada je onoj nekolicini učenika kojima je propovijedao Govor na gori rekao: „Vi ste svjetlost svijeta”, mislio na to da će oni na kraju biti mnogo više od puke svjetlosti „u” svijetu. Upravo su na taj potonji, ograničeni način dosad dopuštali svojoj svjetlosti da svijetli. To nije bilo zbog nedostatka revnosti ili oduševljenja s njihove strane, već zbog ljudskih ograničenja.

Kako je Isus objasnio, tama ovoga svijeta mrzi svjetlost, stoga se oni koji prebivaju u tami obično okreću od svjetlosti čak i kad je vide. Sotona je uvelike odgovoran za to. Kao bog ovoga svijeta, zaslijepio je umove onih koji ne vjeruju „kako ne bi vidjeli svjetlost evanđelja koje otkriva slavu Krista, koji je slika Božja” (2. Korinćanima 4,4).

Kada se „Sunce pravde” pojavi s „iscjeljenjem na svojim krilima”, a „sinovi Kraljevstva” zasjaju zajedno s njim, Sotona će biti svezan kako više ne bi mogao

„zavoditi narode” (Otkrivenje 20,1-3). Budući da će vladar „tame” (Efežanima 6,12) na taj način biti spriječen ometati sjaj svjetlosti što dolazi od tog slavnog „Sunca”, cijeli će svijet imati potpunu priliku upoznati Jehovu, pravoga Boga, i njegovog ljubljenog Sina koji je umro za njih kako bi oni mogli živjeti. Tada će svima biti posvjedočena velika istina da je Isus dao samoga sebe kao otkupninu za sve (1. Timoteju 2,4-6).

Djelo prosvjetljivanja cijelog čovječanstva zahtijevat će tisuću godina — tisuću godina Kristovog kraljevstva. Najprije će se živom naraštaju pružiti prilika da prihvati „čist jezik” o kojem je govorio prorok Sefanija (Sefanija 3,8.9). To će se dogoditi odmah nakon što „vatra [Božje] revnosti” uništi simboličnu zemlju — njezine sadašnje zle sustave — u velikom „vremenu nevolje kakve nije bilo otkako je naroda” (Danijel 12,1).

Mnogi koji prođu kroz tu „vatra” neće poznavati pravoga Boga; stoga je nužno da im se prenese čista poruka istine kako bi imali priliku upoznati Boga i ispravno mu služiti, „jednodušno”. No, to će biti tek početak. Tada će uslijediti uskrsnuće mnogih milijardi onih koji su umrli. Kako svaka njihova generacija bude čula glas Gospodinov koji ih poziva iz groba, i oni će trebati biti prosvjetljeni. Iako će „Sunce” sjajiti tijekom cijelog Tisućgodišnjeg kraljevstva, tek će se pred sam njegov kraj tama duge noći grijeha i smrti potpuno ukloniti iz umova svih ljudi.

Prorok Zaharija pruža nam prekrasan prikaz toga. On tisućgodišnju Kristovu vladavinu – razdoblje tijekom kojega će sjajiti „Sunce pravednosti” – naziva „danom”.

Kaže: „Bit će to jedinstven dan – dan poznat samo Gospodinu – u kojem se neće razlikovati dan i noć. Kad nastupi večer, bit će svjetlo.” (Zaharija 14,7)

„Toga će dana”, nastavlja prorok, „iz Jeruzalema poteći žive vode.” (Zaharija 14,8). U Otkrivenju 22,1-2 prikazano je kako ta „rijeka” izvire iz „prijestolja Božjega i Jaganjčeva”. S obje strane rijeke nalazi se simbolično „drvo života” koje donosi sav potreban životvorni plod, a „lišće drveta” služi „za iscjeljenje naroda”. Tada će „Duh i Zaručnica” reći: „Dođi... uzmi vode života besplatno.” (Otkrivenje 22,17)

Tako je u tom prekrasnom spoju simbola prikazano buduće djelo sadašnjih svjedoka Isusovih. U ovo vrijeme naša je poruka svima koji istinski vjeruju da uzmu svoj križ i slijede Isusa u smrt. Kada se dovrši djelo odabiranja tog vjernog razreda – Krista, glave i tijela – te se svjetlo o Božjem naumu objavi cijelom čovječanstvu, svima će biti upućen poziv: „Dođite... uzmite vodu života besplatno.”